Η αυτοκτονία είναι πολύ βαρύτερη αμαρτία από την ανθρωποκτονία (Αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 26 Οκτωβρίου, 2010

Η αυτοκτονία είναι αμαρτία θανάσιμη και πράξη καταφρονήσεως, προσβολής του ίδιου του Ζωοποιού Αγίου Πνεύματος. Η αυτοκτονία είναι πολύ βαρύτερη αμαρτία από την ανθρωποκτονία΄ **διότι ένας εγκληματίας μπορεί να μετανοήσει, αλλά ο αυτόχειρας δεν έχει περιθώριο μετανοίας**.

Ιδού **δύο παραδείγματα** συγκλονιστικής κακοτυχίας, στην εμφάνιση της οποίας ένας ολιγόψυχος άνθρωπος θα μπορούσε να οδηγηθεί στην αυτοκτονία, ενώ ένας άγιος άνθρωπος του Θεού στην ίδια συγκυρία αναδεικνύεται ήρωας.

Ο **άγιος Ευστάθιος** βρέθηκε σε μια τραγική συγκυρία γεγονότων: είχε αφήσει τον ένα γιο του στην όχθη ενός ποταμού, ενώ μετέφερε τον άλλο γιο του στην απέναντι όχθη και επέστρεφε για να πάρει τον πρώτο. Στα μισά της διαδρομής βλέπει απέναντι ένα λιοντάρι να έχει αρπάξει το αγόρι του και να το μεταφέρει μακριά. Κοιτάζει μετά στην απέναντι όχθη και βλέπει ένα λύκο να αρπάζει τον δεύτερο γιο του και να απομακρύνεται τρέχοντας. Σε μία τέτοια τραγική συγκυρία, άλλος άνθρωπος θα λιγοψυχούσε και θα αφηνόταν να πνιγεί στο νερό για να δώσει τέλος στην τραγωδία της ζωής του. Ο Ευστάθιος δεν έδωσε τέλος στη ζωή του, αλλά απεναντίας έζησε με ελπίδα στον Θεό ως χειρώνακτας εργάτης δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια. Ο υπομονετικός αυτός άνθρωπος έζησε για να δει ξανά την οικογένειά του (*σημ.: τα παιδιά του σώθηκαν από τα άγρια ζώα χάρις σε κάποιους βοσκούς*). Ο Θεός τον αντάμειψε για την πίστη και την υπομονή του!

Ως νέος, ο **άγιος Ιλαρίων** αναγκάστηκε να γίνει μουσουλμάνος, αλλά η συνείδησή του άρχισε βίαια να τον τύπτει και δεν έβρισκε πουθενά ειρήνη. Γρήγορα μετανόησε, επέστρεψε στη χριστιανική πίστη κι έγινε μοναχός παραδίδοντας το σώμα του στην έντονη νηστεία και τη σκληραγωγία του ασκητικού βίου. Μολαταύτα, δεν επέστρεφε στην ψυχή του η ειρήνη.
Σε ανάλογη περίπτωση ένας ολιγόψυχος άνθρωπος θα αυτοκτονούσε. Όμως ο Ιλαρίων επέλεξε ένα ασυγκρίτως ανώτερο μονοπάτι. Πήγε στην Κωνσταντινούπολη μαζί με τον πνευματικό πατέρα του Βησσαρίωνα και όχι μόνον ομολόγησε ανοικτά τη χριστιανική πίστη στην αυλή του σουλτάνου, αλλά επίσης συμβούλεψε και τον ίδιο να πάει στη Ρωσία και να βαπτιστεί. Μετά από χλευασμούς, εμπαιγμούς και βασανιστήρια ο νεαρός αλλά γενναίος αυτός άνδρας αποκεφαλίστηκε και ο Θεός τον δόξασε τόσο στον ουρανό όσο και στη γη. Ακόμη και σήμερα τα άγια λείψανά του

επιτελούν θαύματα. Αλλά που είναι η δόξα όσων κόβουν οι ίδιοι το νήμα της ζωής τους; Πού είναι τα λείψανά τους;

(Απόσπασμα από το βιβλίο «Πνευματικό Ημερολόγιο, Ο Πρόλογος της Αχρίδος» Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, σελ. 188-189, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ, Εκδ. ΑΘΩΣ)